

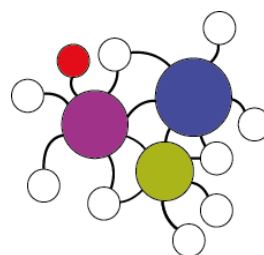

Korte Verhalen Club

Ben je geworden
wat je wenste

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord (en bijdrage)

Groet allen,

Voor mij is het antwoord op de vraag 'of ik ben geworden wat ik dacht te worden' een heel simpel: nee.

Dat heeft niets te maken met niet geslaagde pogingen om in een bepaald beroep terecht te komen, en álles met het ontbreken van een wensberoep.

Mijn vader was een vele ambachten. O.a. timmerman, verhuizer, vertegenwoordiger (?) in contantzegels. Hij reed daarvoor met z'n lange lijf in een fiat 500 en ik vond dat als zesjarig jochie al een vreemd gezicht.

Zijn gitaarspel was bovengemiddeld goed (leerling van een leerling van Andres Segovia) en het huis was in die tijd regelmatig gevuld met muziek. Hij speelde o.a. bij Max Woiski jr.

Dat voorbeeld bracht mij in ieder geval geen duidelijk wensberoep.

Uiteindelijk kwam ik al vrij jong bij de gemeente Amsterdam terecht waar ik, na een onderbreking van een jaar (niet geslaagde emigratiepoging, Nieuw Zeeland), uiteindelijk 48 jaar zou werken in 14 verschillende functies.

Die tijd heb ik voor het grootste deel als bijzonder prettig ervaren, ook door de variatie (nergens langer dan 4 jaar gewerkt) en de stijgende lijn die in die 14 functies zat.

Mijn ambitie om iets met muziek (zang) te doen werd snel getemperd door enerzijds, al vrij snel, een goed (en zeker) inkomen en anderzijds de dreigende herhaling van optredens met overwegend dezelfde nummers.

Los van het antwoord op de vraag of mijn zangkwaliteiten voldoende zouden zijn geweest voor een financieel zeker bestaan, was de ervaring met het zingen bij een orkest (Louis Swing Orchestra) de bevestiging van die onprettige herhaling.

Spelen met taal is een hobby waar ik nu met de KVC en als redactielid van Schakels voldoende mee aan mijn trekken kom.

Ik had geen plan, maar terugkijkend op het tussenstation 70, wens ik iedereen zo'n geslaagde route, want zo zie ik dat wel.

Prettige dagen!

Ronald Jelsma

Inhoud

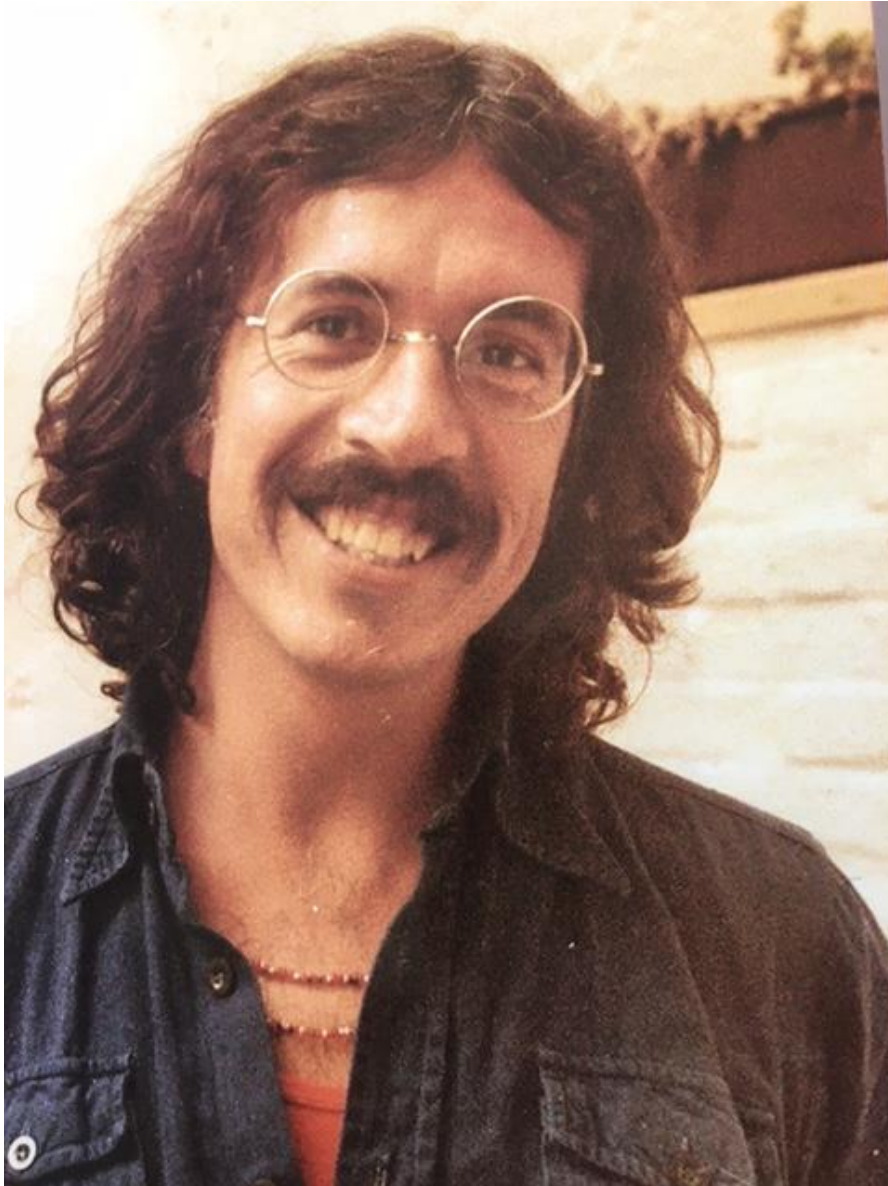
Walter van Gelderen	5
Mieke Wijminga	8
Sandra Schaaper	9
Cootje Bronner	11
Fred Steinkühler	13
Bernadet Hengeveld	15
Ab Helsloot	17
Dicky Spee-Schut	19
Anneke Kettenes	21
S. de Kok	26
Jelske Boonstra	27
Elly Bovee	29
Hans van de Langenberg	35

Ben je geworden wat je wenste?

Ik ben geboren in 1940 in Haarlem. Van de eerste oorlogsjaren ken ik alleen de verhalen. De lijfelijke herinneringen heb ik vanaf 1944. De laatste razzia waarbij mijn vader is meegenomen naar Duitsland, de hongerwinter en de bevrijding zijn de bronnen van die herinneringen. Wij woonden in Haarlem Noord, de weilanden richting Spaarndam waren voor mij en mijn vriendjes onze voornaamste speelterrein. Kievietseieren zoeken, wegrennen voor boze boeren, vissen, kattenkwaad uithalen, aardappelen poffen in vuurtjes. De jaren vlogen voorbij. Mijn vader was uit Duitsland teruggekomen met wat nu PTSS heet, wilde niets vertellen over zijn ervaringen. (Jaren later is hij met een broer van mij naar Duitsland gegaan naar de plekken waar hij tewerkgesteld was).

Op school had ik het niet naar mijn zin. Wilde naar buiten, wilde spelen. Voor het onderdeel 'Vlijt' had ik steevast onvoldoendes. Over wat ik later zou willen worden heb ik in die tijd nooit nagedacht. Mijn oudste broer, zeven jaar ouder, moest gaan werken toen hij veertien was. Het was geen vetpot thuis. Ik was de jongste en heb geluk gehad dat ik verder kon leren. Dat kan ik achteraf constateren, destijds was ik blij dat ik kon blijven spelen. Het schooladvies was MULO-A, die ik met magere cijfers heb voltooid. De vraag: "Wat nu?" werd manifest. Ik wist het niet. Een rijke oom met een technische achtergrond wist het wel en zei tegen mij: "Als je zo graag buiten wil zijn is de richting "Weg-en waterbouw" op de HTS in Haarlem iets voor jou!" En hij gaf mij gelijk een doosje met verschillende dure passers. Punt was wel dat ik geen MULO-B had gedaan en dat was een minimaal vereiste. Ik heb met drie schoolgenoten één jaar gedaan met drie vakken: algebra, meetkunde en nog eentje (vergeten). Over spelen gesproken: met twee vingers in mijn neus kon ik naar de HTS. Het werd een fiasco: ik was helemaal niet technisch, linkse tekenhaken (ik ben linkshandig) bestonden niet, ik had het helemaal niet naar mijn zin. Na een halfjaar een test gedaan waar iets meer passend uit kon komen. Het enige advies: "Probeer nog vóór de verplichte militaire dienst HBS-A af te ronden. Dan heb je daarna nog de mogelijkheid om verder te studeren". Een goed advies. Ik heb genoten op de HBS, van de talen, van de sport, van de leuke meisjes die ik tegenkwam. Onmiddellijk na de diploma-uitreiking werd ik opgeroepen om het land te dienen. Na twee maanden rekrut geweest te zijn volgde de opleiding voor reserveofficier. Het buiten zijn, sportief bezig zijn, het

speelse, alles trok mij zó aan dat ik na de opleiding vier jaar heb bijgetekend als KVV' er (staat voor Kort Verband Vrijwilliger. Niet te verwarren met Korte Verstands Verbijstering) Als pelotonscommandant en later als plv. compagniescommandant heb ik het naar mijn zin gehad. Overwogen om in militaire dienst te blijven als sportofficier. Ik zag bijtijds in dat deze keuze mij niet gelukkig zou maken. Het speelse raakte naar de achtergrond, ik zag hoe collega's een kokervisie op de maatschappij ontwikkelden, een visie waarin ik mij niet thuis zou voelen. Bovendien wilde ik verder leren. Op zoek naar een baan en een opleiding in de burgermaatschappij. Die vond ik bij een vakbond: de Metaalbedrijfsbond NVV, op de afdeling Scholing en Vorming. Aangeboden werd een parttime opleiding op een sociale academie, richting 'Arbeidsverhoudingen'. Deze baan was een start van wat ik verder in verschillende organisaties voor de rest van mijn werkzame leven zou doen en waar ik tot op de dag van vandaag mijn ziel en zaligheid in kan en wil stoppen. Centraal in die activiteiten staan: werken met mensen (individueel, maar vooral in groepsverband), vergroten van kennis, vaardigheden en houdingsaspecten van de deelnemers. In dat groepswerken heb ik altijd gestreefd naar evenwicht in de verschillende doelen die tegelijk spelen: individuele doelen, doelen van de groep/het team, organisatiedoelen. Vooral in mijn laatste (betaalde) werkkring op de Volkshogeschool Bergen (1975-2000), kon ik met dit uitgangspunt het beste uit mijzelf halen en deelnemers inspireren om dat ook te doen en profijt te hebben van onze samenwerking. In al dit werken heb ik het 'speelse kind' in mij een plek willen en kunnen geven.

De startvraag van dit stukje: “Ben je geworden wat je wenste?” is niet eenvoudig te beantwoorden. Als kind was ik nieuwsgierig, wilde uitdagingen aangaan, was hecht met vriendjes en samen dingen ondernemen, wilde wat ik wist delen met anderen. Wellicht bronnen waar ik later uit geput heb. In ieder geval kijk ik met plezier en trots terug op mijn (werkzame) leven. Het is niet gegaan zoals het water door een recht en strak kanaal gaat, maar meer als een meanderende rivier die bochten maakt waar dat nodig is, stroomversnellingen kent of juist verstilde momenten heeft waar plaats is voor inkeer en reflectie.

Walter van Gelderen

Ben je geworden wat je wenste?

Als kind had ik de wens om boerin te worden.

Wat leek het me heerlijk om met dieren te leven en werken.

Ik antwoordde op de vraag wat ik later wilde worden steevast:

“Boerin van kleine dieren”.

Niemand verbeterde me of lachte er om. Dus ik bleef dit volhouden.

In mijn gedachten zorgde ik voor lammetjes, veulentjes, kalfjes, biggetjes, kuikentjes etc.

Wanneer het was weet ik niet meer maar op een dag kreeg ik te horen dat kleine dieren groot werden en niet altijd een lammetje bleven, maar een echt schaap werden.

Ook biggetjes groeiden uit tot varkens. En zelfs die klein kuikentjes werden kip. Ook deze grote dieren woonden op de boerderij en als boerin kon je niet kiezen voor alleen jonge beestjes.

Gek dat ik zo lang dacht dat er naast biggetjes ook varkens bestonden, maar dat het dezelfde dieren waren... dat kwartje was nog niet gevallen.

Ik ben na die openbaring niet geworden wat ik wenste.

Gelukkig had ik er later wel vrede mee dat mensenbabys ook grote pubers en zelfs volwassenen werden.

Mieke Wijminga

Ben je geworden wat je wenste/dacht?

Als ik de titel van deze editie lees, moet ik gelijk denken aan het liedje 'Het regent zonnestralen' van Acda en De Munnik.

Dat gaat over ene Herman en een van de tekstregels luidt:

“En van al zijn jongensdromen was alleen het oud worden gehaald”

Maar geheel zonder rancune hoor, ik heb het goed en ben gelukkig, ondanks dat ik vroeger dacht dat ik “het anders zou doen”.

Ik wilde stewardess worden (zoals zoveel jonge meisjes toen) en de wereld rondreizen voor mijn werk. Ik bleek te klein te zijn, maar besepte ook dat stewardess zijn ook wérk is en niet de romantiek die ik voor ogen had. Ik wilde namelijk ook altijd al graag een goede moeder worden en 'er zijn' voor de kinderen, wat als stewardess niet altijd makkelijk is.

Ik wilde een motor met zijspan rijden, heb wel mijn motorrijbewijs gehaald maar nooit een motor gehad: een auto is veel praktischer met kinderen. En voordat we kinderen kregen had ik het druk met andere hobby's en bezigheden. Dat is, nu de kinderen volwassen zijn, nog zo. Waarom zou ik op zo'n koud vervoermiddel stappen, dat me toch ook wel kwetsbaar maakt?

Ik wilde op een woonboot wonen, dat lijkt me nóg wel leuk hoor, maar ook wat frisjes voor een 'koukleum' als ik en best kostbaar door veel onderhoud.

Ook wilde ik, als ik ouder werd, in een commune wonen. Wie weet: ooit nog? Maar dan moeten er hele duidelijke afspraken zijn, wat ook weer heel veel nadelen heeft. Nu eten we wanneer dat ons uitkomt, en doen en laten we wat we willen, ieder moet zich ook 'kunnen terugtrekken'. Ik vind het prettig om spontaan dingen te ondernemen, maar ook om tijd voor mezelf te hebben zonder verplichtingen, dus gewoon een eigen woning is prima!

Ik zag bij werkgevers dat er aan het hebben van een eigen bedrijf veel nadelen kleven. Je bent er áltijd mee bezig, het beheerst je leven.

Dus ik wilde geen man met eigen bedrijf... maar toch werd ik verliefd op een boer en trouwde met hem... en zijn bedrijf.

Dat huwelijk liep dan wel uit op een scheiding, maar mede dankzij hem mocht ik gelukkig moeder worden, en zelfs de eretitel 'oma' is mij gegund.

Nu ben ik getrouwd met een schat van een man en heb ik er zelfs een heel lief bonus kleinkind bij.

Ik besef dat gelukkig zijn heel belangrijk is en dankzij de mooie dingen van het leven, én de natuur, denk ik nu dat dát het belangrijkste is wat ik altijd wenste. Gelukkig zijn!! En dat ben ik.

Sandra Schaaper

Ben ik geworden wat ik wenste

Na een feestelijke dag verlaat ik het instituut. Mijn hoofd tolt van alle toespraken en interviews. Vijfenzeventig ben ik nu. Het is een vreemd gevoel om zo veel verantwoordelijkheden bij anderen neergelegd te hebben. Gelukkig kan ik mijn eigen werkkamer blijven gebruiken. Je moet gaan 'aftrainen' grinnikte mijn promovendus, maar ik stap er niet te vroeg uit, want ik ben nog niet klaar. Een beetje overdreven, want alles ligt al bij de drukker, maar wel lief. Naar huis lopend denk ik terug aan een journalist die mij vroeg: 'Bent u geworden wat u als kind wenste?' Heel even was ik terug in de studeerkamer van mijn vader, op het moment ik hem vertelde dat ik na mijn kandidaats-examen psychologie overgestapt was naar de studie archeologie. Woedend was hij. 'Je rent van het ene naar het andere. Op mij hoeft je niet meer te rekenen. Zoek het zelf maar uit.'

Hoe vroeg weet je wat je worden wilt. Bij mij was dat vrij laat. Het werk van mijn vader was voor mij als kind niet duidelijk. Hij ging naar kantoor. Vertrok iedere morgen op dezelfde tijd, opgehaald door zijn chauffeur en werd weer rond vijf uur teruggebracht. Wat hij precies deed... geen idee. De chauffeurs vond ik veel interessanter. De ene maakte altijd grapjes met me. Wel hoorde ik altijd van mijn moeder dat ik goed mijn best moest doen door goede cijfers te halen zodat ik later, net als mijn vader, kon studeren. Enfin de papelepel werkte. Op de middelbare school was ik altijd verbaasd, als medeleerlingen een vastomlijnd plan voor de toekomst hadden. Ik wist dat ik mocht gaan studeren, wist zelfs in welke stad ik dan ging wonen en welke universiteit het werd. Ik had een vaag idee, wat ik echt wilde. Ik had plezier in mijn zanglessen. Maar om daar mijn beroep van te maken? Na een eerlijk en open gesprek met mijn zanglerares begreep ik dat ik onvoldoende talent had om te schitteren. En ik wilde niet mijn hele leven zangles geven. Wel vond ik het heerlijk om voor mijn broertjes liedjes te maken en verhalen te verzinnen. Maar daar was volgens de familie geen droog brood mee te verdienen. Dus: zoet naar school en als de kat om de hete brei heen draaien als er naar mijn studiekeuze werd gevraagd. Tot ik van mijn vriendin hoorde dat ze in Frankrijk bij een familie als au pair mocht gaan werken/wonen om zo de Franse taal beter te leren. 'Dat ga ik ook doen,' dacht ik. 'Ze is nog zo jong, laat haar gaan' zei mijn moeder, 'het zal haar goed doen.' En zo vertrok ik naar Frankrijk.

Op een van mijn vrije dagen in het voorjaar, klom ik naar een grot, waar volgens de moeder van mijn au pair kinderen, een Hollander met zijn studenten aan het graven was. Op het moment dat ik aankwam, werd er een zeef in mijn handen gestopt. 'Wat ben je laat, begin maar meteen' 'Maar....' 'Geen gemaar, ga aan het werk bij Bas, die jongen in het rode T-shirt. Verbaasd liep ik naar de aangewezen plek en fluisterde: 'Wat moet ik precies doen?' Ik vond het steeds boeiender worden, doordat Bas me liet zien waarnaar ik moest zoeken en daar veel over vertelde. Totdat ik door de mand viel. 'Sorry dat ik zo laat ben. Ik zat in een file,' hoorde ik opeens een meisje zeggen.' 'Wie ben jij dan wel', vroeg de archeoloog, terwijl hij me eens goed opnam. 'Ik was nieuwsgierig naar wat jullie deden. Maar als je handen te kort komt, wil ik vandaag wel meehelpen.' Ieder moment dat ik vrij had, hielp ik bij de grot. Mijn interesse groeide. Vanaf dat moment was ik ook iedere zomervakantie als vrijwilliger in het 'veld' te vinden. Na mijn kandidaats-examen keerde ik de psychologie de rug toe. Met allerlei bijbaantjes en studiebeurzen verwezenlijkte ik mijn echte keuze. Vandaag de dag kijk ik met vreugde terug op een fascinerend en afwisselend leven.

Cootje Bronner

Ben ik geworden wat ik wenste

Deze heeft een tikkie weg van soortgelijk eerder verzoek.

Met welk percentage dit met ja, met een nee, ja/nee kan ik niet becijferen.

Er zijn ook zoveel omstandigheden, waar ik niet aan het roer stond.

Zoals de vele genen van diverse families, hebben daar ook invloed op, denk ik.

Hoeveel dat zou kunnen betekenen is ook zo interessant.

Nu denk ik ook aan de mazzel, die ik tot nu toe heb gehad, ook qua gezondheid.

Waarom?

Benne ook een wonder. Allemaal wonderen.

Niet te vatten!

Heb een filosofietje.

De families bepalen de genen voor ca.33%.

Daarbij de genoemde mazzel van ca. 33%.

Komen we al uit op 66%, die mij reeds zijn verstrekt, zonder te vragen of mede te delen!

Zonder inspanningen mijnerzijds!

Mag resterende 34% helemaal zelf invullen/verwerken.

En of ik dan met deze reeds gevulde rugtas mijn wensen verder kan ontwikkelen.

Het worden dan nu echt m'n wensen... met een klein budget.

Maakt niet uit!

Loop al op de zaak vooruit.

Ben tevreden.

Zit ook nog het woord 'vrede' in.

In mijn naam ook.

Natuurlijk, zoals een ieder, tijden gekend heeft, waarin hard gewerkt moest worden om staande te blijven.

Dit heeft ook veel gebracht.

Belangrijk waren ook de doelen die bereikt zijn.

Niet makkelijk, maar interessant.

Op 20-jarige leeftijd zelfstandig gaan werken.

Op 28-jarige leeftijd ontdekte ik, dat werken een 'middel' is en het 'leven' het 'doel'.

Werd hierdoor behoorlijk geraakt.

Vond een praktische school waar ik geprobeerd heb, het voelen/het luisteren aandacht te geven en het 'mens zijn' te beoefenen.

Jaren en jaren bezocht. Zelfs weekenden en vakantietijden.

Voorts dank aan het gegeven leven aan:

- Familie;

- Werk;

- Vrienden;

- Kennissen;

- Buren;

- Omstanders;

- Niet genoemden;

Allen hebben bijgedragen met 'H e t z e l f' tot mijn ontwikkeling.

f r e d s t e i n k ü h l e r

Ben je geworden wat je wenste/dacht?

Toen ik een jaar of zeven was, wist ik het zeker! Later werd ik non en zou kindertjes in Afrika gaan redden. Hoewel ik behoorlijk gelovig ben opgevoed was de aanleiding van deze wens totaal niet stichtelijk. De aanleiding van mijn wens was het bezoek van tante Marie ofwel: zuster Bergmana.

Zij kwam regelrecht uit Afrika, had de meest bijzondere verhalen te vertellen en had prachtige stenen voor ons meegebracht. De stenen schitterden en glansden je tegemoet. In mijn ogen waren het diamanten en ik heb een steen jaren gekoesterd als een kostbare schat.

Later vertelde mijn vader mij dat mijn drie zussen ook non wilden worden...

Later moesten we tijdens de biologieles op school een vissen oog uit elkaar halen. Dat was wel griezelig, maar ook ontzettend boeiend. Er zat een 'glazen' bolletje in en er viel zoveel te ontdekken en dat alleen in een oog! Ik wist het toen echt zeker, ik werd bioloog!

Naarmate de schooltijd verstreek kwam ik in aanraking met Oud-Engels en Oud-Nederlands, geweldig. Uren bracht ik op mijn kamertje door met het 'vertalen' van die taal in het huidige Nederlands. Die mooie woorden die ze vroeger gebruikten, dat was toch fascinerend. Nu had ik mijn passie gevonden ik zou Oud-Engels en Oud-Nederlands gaan studeren.

Door allerlei omstandigheden kwam het er niet van.

En toen kwam er op mijn werk een pater die een lezing zou houden, waarvoor ik de accommodatie en dergelijke moest regelen... hij werkte in ontwikkelingslanden. Zijn lezing was zo bevlogen dat ik het zeker wist, ik ging mee met de pater en zijn team! Dat was het! Maar ja, mijn partner was minder enthousiast...

Mijn antennes stonden sowieso gericht op 'mensen helpen'. Op welke manier? Geen idee.

"Je moet maatschappelijk werkster worden", zeiden veel mensen tegen me. Dat werk trok me ook enorm, maar mezelf kennende zou ik me alles vreselijk aantrekken en geen oog meer dicht doen.

Uit zelfbescherming moest ik daar helaas nee tegen zeggen.

Via via hoorde ik dat er mensen werden gezocht om Turkse en Marokkaanse vrouwen Nederlands te leren. Yes! Dat leek me geweldig. Dus het buurthuis in en beginnen. Ik moest een bepaalde methode gebruiken en ze de meest waanzinnige woorden leren, zoals 'conciërge'. Hoe leg je uit wie dat is, als mensen geen woord Nederlands spreken. Het was geweldig. Ik probeerde ook hun taal te leren, wat enorme lachbuien veroorzaakte. Dit werk wilde ik wel blijven doen... Helaas werd ik erg ziek en hield het op.

Na een aantal jaren was ik in zoverre hersteld dat ik weer kon werken en ging ik naar de avondschool om alsnog mijn VWO-diploma te halen.

Ik kwam in aanraking met échte literatuur en mijn leraressen Engels en Nederlands wakkerden mijn liefde voor deze talen weer aan. Ik genoot! Ook maakte ik daar écht kennis met geschiedenis. Mijn lerares was eveneens bevlogen en zo fantastisch. En ja hoor... ik wilde geschiedenis studeren. Ik was al bijna ingeschreven bij de universiteit, maar werd weer ziek. Dus dat ging helaas niet door.

Door de ziekte kon ik niet meer werken en begon uit plezier en om toch een steentje bij te dragen aan deze wereld een boekrecensie website, om te laten zien dat literatuur geen zware kost hoeft te zijn. Ook poëzie en kinderboeken kregen een plek.

Nu lees ik van alles. Via de non-fictie boeken leer ik steeds meer over de geschiedenis van de wereld.

Via de boeken krijg ik inzicht in godsdiensten, via de boeken leer ik steeds meer over de innerlijke mens en hun drijfveren. Nu is mijn droom een kinderboekensite op te zetten met hulpboeken voor kinderen, zodat ze vooruit kunnen of inzicht krijgen. Die site gaat er zeker komen.

Via mijn website bereik ik mensen en hoop dat ze wat aan mijn recensies hebben.

Dus uiteindelijk is alles wat ik wilde worden toch uitgekomen, alleen... op een heel andere manier dan ik vroeger dacht.

Bernadet Hengeveld

Wat wil je later worden?

“Wat wil jij later worden Ab?” Een vraag die ik kreeg, en velen met mij wel hebben gekregen, van oma, opa, oom of tante. Als je dan zes jaar bent wordt het al snel “brandweerman, bij de ‘pliesie’ of piloot”. Ik heb nooit geroepen dat ik ambtenaar wilde worden, maar uiteindelijk heb ik dat een kleine veertig jaar gedaan.

Ik kom uit Amsterdam en vond de etalages van de Bijenkorf altijd heel mooi. Zeker rond de Sint-Nicolaas en de kersttijd. De grote pieten die in het midden van het warenhuis aan een touw van boven en weer naar beneden klommen, De grote hoeketalage waar een prachtig landschap was gecreëerd van de beroemde ‘Steiff’ beesten en natuurlijk de inrichting. Ook de schitterende etalages van het voormalig warenhuis van V&D trokken altijd mijn aandacht.

Na mijn middelbareschooltijd ben ik een reclameopleiding gaan volgen. Etaleren, decoreren, lakschrijven, maquettes maken, decors bouwen en projecttekenen. Erg leuk om te doen. Na mijn opleiding moest ik eerst mijn militaire dienstplicht vervullen en toen dat was afgerond heb ik een aantal jaren als etaleur/decorateur gewerkt bij o.a. Studio Detro in Bussum, Vroom & Dreesmann in Zaandam en warenhuis Kofa Spruyt in Alkmaar. Ook heb ik regelmatig op de jaarbeurs in Utrecht en de RAI in Amsterdam gewerkt om stands in te richten.

Maar ik wilde verder en ging studeren. Aardrijkskunde vond ik altijd een mooi vak op de middelbare school en ging een deeltijdstudie Geografie volgen bij het NUTS Seminarium in Amsterdam. Dit heb ik twee jaar volgehouden, maar het bleek uiteindelijk niet voor mij weggelegd. Ondertussen was ik gestopt met het reclamevak. Ik wilde geheel wat anders en werd intercedent bij uitzendbureau ASB In Hoorn. Een leuke baan, vooral omdat ik direct met mensen moest werken: de uitzendkrachten. Wel vond ik het commerciële aspect steeds minder aangenaam.

Toen kwam de overheid in mijn leven. Ik solliciteerde op een functie bij het Kadaster en de Openbare Registers in Alkmaar. Ik werd daar 1e medewerker Personele en Algemene Zaken. Ik heb van 1980 tot 1990 bij het Kadaster gewerkt en via de studieregeling mijn vijfjarige HBO-opleiding Personeel & Arbeid gevolgd in Haarlem. Vijf jaar avondschool. Bij het Kadaster kon ik met mijn diploma niet verder en solliciteerde als Hoofd Personeel & Organisatie bij de voormalige gemeente Zijpe. Daar heb ik van 1990 tot 2013 gewerkt, waarvan de laatste vijf jaar als communicatieadviseur.

Ik heb de fusie meegemaakt tussen de gemeenten Harenkarspel, Schagen en Zijpe, wat resulteerde in een nieuwe gemeente Schagen per 1 januari 2013. Ik startte ook daar als communicatieadviseur, specifiek het onderdeel Veiligheid. Van 2015 tot 2017 heb ik nog gewerkt als Beleidsmedewerker Kabinetszaken en Protocol voor het college van burgemeester en wethouders. Hoogtepunten daarbij was het bezoek van Koning Willem-Alexander en Koningin Maxima aan de gemeente en twee buitenlandse bezoeken van hoogwaardigheidsbekleders uit Mali en later uit Egypte. Per 1 januari 2017 ben ik met pensioen gegaan.

Toen familieleden mij ooit vroegen wat ik wilde worden kon ik als zesjarig jochie uit Amsterdam niet bevroeden dat dit mijn carrière zou worden.

PS: Een belangrijke bijbaan. Vele jaren heb ik ook de functie van Zwarte Piet bekleed.

Ab Helsloot

Ben je geworden wat je wenste of dacht?

Het laatste halfjaar van de lagere school heb ik wegens ziekte helaas niet meegemaakt. Heel veel buikklachten, heb de deur bij de huisarts platgelopen. Hij zei altijd: niets aan de hand, zal wel ongesteld moeten worden. Totdat het niet meer ging en werd ik eindelijk opgenomen in het ziekenhuis.

Blindedarmontsteking met buikvliesontsteking. Maar het ging niet goed na de operatie, mijn darmen werkten niet meer. Kon nog theelepeltje drinken binnenhouden. Heb wel een week of zes in het ziekenhuis gelegen en werd er liefde vol verzorgd door het verplegend personeel. Gelukkig is het allemaal wel weer goed gekomen.

Na de lagere school moet je dan kiezen welk vervolgonderwijs je dan wil doen. Er werd vóór mij beslist. Omdat ik zo lang de school verzuimd had werd me aangeraden om naar de huishoudschool te gaan. Maar dat wilde ik niet. Mijn hartsvriendin ging naar de MULO en dat wilde ik natuurlijk ook. Met je diploma op zak moet je gaan bedenken wat voor werk je wilt gaan doen.

Ik wilde in de verpleging. Tijdens mijn ziekenhuisopname heb ik gezien hoe mooi dat werk is. Mijn ouders hebben het mij afgeraden, ze vonden dat niks voor mij. Ik heb eigenlijk nooit begrepen waarom niet. Er werd voor mij besloten wat ik moest gaan doen. Ze vonden een kantoorbaan beter voor mij. Uiteindelijk heb ik gesolliciteerd bij een levensverzekeringsmaatschappij. Ik zat daar op de hoofdboekhouding. Het verdiende wel aardig, maar heb het nooit echt leuk werk gevonden.

Ik ben dus niet geworden wat ik wenste. Dan krijg je de leeftijd dat je gaat trouwen en een gezin gaat stichten. Heb 4 geweldige kinderen gekregen. In de eerste jaren van ons huwelijk woonden we in Gramsbergen. Daar was geen werk voor gehuwde vrouwen. In die tijd was het toch meer de gewoonte dat de vrouw thuis haar werk deed.

Toen de kinderen groot waren en ik meer tijd voor mij zelf kreeg ben ik gaan schilderen. Heb dat lang met veel plezier gedaan. Soms dacht ik wel eens: wat zou het me leuk lijken om de kunstacademie of iets in die trant te doen.

Maar dat is er dus ook niet van gekomen. Volgend jaar word ik 80. Nu heb ik tijd genoeg om en hoop in nog redelijk goede gezondheid dingen te doen waar ik plezier aan beleef.

Dicky Spee-Schut

Ben je geworden wat je wenste/dacht

Het wordt ieder mensankind wel meer dan eens gevraagd!

Boerenklompen en koninginnenmuiltjes

Ik ben als vluchteling/oorlogskindje geboren in het eerste oorlogsjaar, gedurende de Duitse bezetting, oktober 1940.

Wat zouden mijn grijpende handjes en trappelende voetjes allemaal tegenkomen op mijn levenspad?

Ondanks de moeilijke en onzekere start in die oorlogsjaren, zonder de steun van een (door oorlog afwezige) vader (marine), maar met een moeder die altijd geloof hield in een goede afloop, ben ik geworden wie ik ben.

Een positief, optimistisch, energiek, leergierig mensenkind, met vertrouwen in zichzelf en de toekomst, en met een grote hang naar de natuur.

Wat wil je later worden?.....ik hoefde niet lang na te denken.

Boerin of koningin van een nog onbekend land

Boerin op klompen of koningin op glanzende muiltjes!

Dat was mijn kinderlijke antwoord.

Geboren in een dorpje vlakbij de Gelderse bossen en de heidevelden, als kleuter spelend in het grind!

Niet op klompen of op glanzende muiltjes, maar op schoentjes met steunzolen.

Na de bevrijding verhuisd van het mooie Gelderland naar de zwaar getroffen stad Rotterdam. om dichterbij mijn teruggekeerde vader te zijn. Kippetjes houden op het platte dak 4 hoog werd niet echt een succes. Stekelbaarsjes vangen samen met mijn vader op een (stuk plat gebombardeerd) 'landje' met slotjes, op 5 minuten afstand, dat vond ik leuk.

Na deze 'naoorlogse opvang' in deze stad, vertrokken we een paar jaar later naar Den Helder, de Marinestad.

We woonden (wat ik later begreep) in een nieuwbouwhuis met een voor- en achtertuintje, in een wijk die in de oorlog was platgewalst door de Duitsers, om schootveld te hebben naar het Marsdiep.

Een ligusterheg met tsjilpende mussen en een achtertuin ingericht als moestuin, met aardappels, boerenkool en bonenstaken voor de snijbonen.

Op het grote weiland op 5 minuten afstand, schepte ik, op klompen, de verse koeienvlaaien uit het land om ons moestuintje te bemesten. En ook hier weer werd de liefde voor dieren door mijn ouders aangewakkerd.

Witte muizen in het schuurtje, kippen in een zelfgemaakt kippenhok, een piepende marmot bij de keukendeur.

Na mijn middelbare school ging ik werken op het gemeentehuis en daarna in het gemeente ziekenhuis Parkzicht in Den Helder. Ik wist eigenlijk nog niet goed wat ik wilde worden.

Door de liefde kwam ik na een aantal jaren weer op drie hoog in een stad terecht, nu in Amsterdam.

Het werden toen een paar zebravinkjes in een kooi, geritsel van huismuizen, de zorg voor man en kindjes en meewerken in ons eigen bedrijf.

De natuur opsnuiven deed ik tijdens de dagelijkse bezoeken aan het op vijf minuten afstand gelegen Vondelpark.

Eendjes voeren en genieten van onder andere het prachtige Rosarium, mooie bomen met reigers en veel andere vogels.

Gelukkig werden we in die tijd wel: in ons tenthuisje in Bakkum, een heerlijke plek om in de zomer de stad te ontvluchten.

Met de voeten op de dennennaalden en het duinzand en regelmatig naar de zee, met de voeten in het zoute water en genieten van eekhoorntjes en alle mogelijke vogels.

Later, in Castricum, kreeg ik weer een volkstuintje ook weer op zo'n vijf minuten afstand! En ja... weer kippetjes en een konijntje in de achtertuin. In het kleine vijvertje zwommen weer stekelbaarsjes en goudvissen.

En dan komen we in Schoorl terecht.

Al meer dan 40 jaar komt hier bijna alles samen.

Wandelen en fietsen door het op 5 minuten afstand gelegen bos en duingebied weer wonen aan de kust, een moestuin en alweer een kippenhok.

In plaats van de vijver in het Vondelpark en het vijvertje in Castricum, hier een grote zelf gegraven grote vijver, waar regelmatig eendjes op bezoek komen

De stekelbaarsjes werden hier in die poel als vanzelf veel groter.

Naast geadopteerde kippen, ganzen en geitjes, kwam er een paardje en een boerderijhond!

Ben ik geworden wat ik wilde? Ja!

Naast alle andere activiteiten, zoals werk, cursussen en vrijwilligerswerk, bleef ik een soort van boerin, die op (kunststof) klompen volop haar wensen wist te vervullen.

Een soort van koningin, maar niet met glanzende muiltjes (want daar passen geen steunzolen in...), maar trots op ons eigen kleine landje, naast een weiland met koeien en schapen, heerlijke grote bomen met af en toe roepende uilen en kloppende spechten, koerende houtduiven en wel 6 verschillende zangvogels en schreeuwende meeuwen.

Mijn 'grijpende baby handjes en trappelende voetjes', zijn veel rustiger geworden.

Mijn pijnlijke geplaagde handen (artrose) grijpen zich vaker vast aan extra aangebrachte muursteunen en mijn versleten heup en knieën zijn vervangen door glanzende prothesen, dus de trappelende voetjes bewegen zich vaker voort achter een rollator of in een 'trippelstoel'.

Toch blijf ik die 'koninklijke' boerin, dat positieve, optimistische, (wat minder) energieke, leergierige mensenkind!

Anneke Kettenes

Werd ik, wat/wie ik wilde worden?

Wat wilde ik ooit, wie/hoe wilde ik worden? De juffrouw op school vertelde heel warm en enthousiast bijbelse verhalen. Die hoorde ik soms ook in de kerk. Zo kunnen vertellen, dat wilde ik ook. Thuis werd een loze schoorsteen met daarop een op zijn kant gezet houten sigarenkistje voor mij een altaar en ik droeg missen op met natuurlijk preek.... Maar helaas, ik kwam er al gauw achter: jij bent maar een vrouw, dus vergeet het maar.

Het zat er dus niet in en het zat er ook niet aan thuis.

Juf worden was een goede tweede....

Het bleef niet alleen bij mooie verhalen. Ik werd me steeds van meer dingen en levenssferen bewust. Wat was dat mooie in die verhalen? Er was veel moois, maar ook niet-moois, toen en daar. Maar ook hier en nu: veel goeds maar ook veel gemeens...

Ik werd juf. Begonnen als juf op een BLO-school en later ,via via, docent op een lerarenopleiding voor meerdere vakken. Ondertussen leerde ik ook mezelf beter kennen: Het mooie en niet-mooie, goede en niet-goede... en dat allemaal in meerdere dimensies en diepten....

En nu is de vraag: wie wil ik alsnog worden? Vanuit de veelheid van wat ik allemaal wilde, wilde weten, voelen en hebben, wil ik eerst maar een grote opruiming doen, dus loslaten! Ik heb heel wat stokpaardjes in de aanbieding. Alle dagen black friday! Wat wil en kan ik nog wel? Daarbij word ik geholpen door wat ik niet meer weet en niet meer kan! Ik mag nog en kan en moet kiezen! En dan komen die bijbelverhalen toch nog weer terug! Wat was daar zo mooi aan? Waartoe roepen ze je ten diepste op?

Misschien ook de verhalen van jullie?

S de Kok

Wat wilde ik vroeger worden en wie ben ik nu?

Dacht ik daar vroeger over na? Ik wist niet wat ik kon worden! Er waren geen schooltoetsen, geen beroepskeuzetesten. Mijn ouders waren niet opgeleid, wisten van niets, het enige wat ze wilden was dat ik door zou leren, op de wat toen MULO heette, een christelijke MULO! Daar ben ik glorieus mislukt, over iedere klas deed ik 2 keer en ik voelde me doodongelukkig. Waar ik goed in was? Opstellen schrijven, luisteren naar klassieke muziek en tekenen.

De enige wens die ik had was dat ik niet wilde wat ik deed. Er was meer. En ik wilde geen gezin, ik wilde alleen wonen en vrienden hebben.

Op mijn 16e werkte ik op kantoor, ik had een typediploma gehaald, daar kon ik geld mee verdienen. Op de MULO werd het niets. Dus ging ik op mijn 16e werken. En heb talloze kantoorbaantjes gehad en 's avonds MAVO en HAVO gehaald, gereisd en weer veel kantoorbaantjes gehad. Tot mijn 29e, ik wilde echt iets meer en heb een lerarenopleiding gedaan, textiele werkvormen en gezondheidskunde gedaan. In de jaren '80 moest je 2 vakken kiezen.

De lerarenopleiding Textiel opende mijn ogen, ik had heel veel lol in kunstgeschiedenis en het doen van opdrachten. Dat vond ik een uitdaging. Heb daar veel geleerd, ook fotografie, werken in een donkere kamer en ik besloot na mijn opleiding fotograaf te worden, want voor de klas was ik niet geschikt, veel te onzeker. Ik ontdekte mijn creativiteit, ik kon iets.

Maar geld verdienen is weer een 'vak apart', nooit goed gelukt. Heb van alles gedaan, computerwerk, grafisch design, webdesign.

En nu heb ik 8 jaar geleden het werken met wol ontdekt, ik was in Spanje waar de wol in het ravijn werd gegooid en nam daar iets van mee naar Nederland. Daar heb ik leren vilt en ontdekt dat ik dat interessant vind en heb nu een klein atelier waar ik vilt objecten maak. En soms een expositie heb. Interesse? Kijk op www.jelskeboonstra.nl

Tijd fascineert

Aarde verbergt

Wol voegt samen, wordt vilt

Een idee wordt tastbaar

En veel goeie vrienden, ik woon meestentijds alleen, heb een dochter waar ik van houd en een partner.

Dus ja, ik ben wel gelukkig met mijn huidige leven, maar of ik dit wilde? Ik denk dat niemand een toekomst kan leven. Je kunt wel iets willen en er voor gaan, maar of dat de bedoeling is?

Jelske Boonstra

Is mijn leven gelopen zoals ik graag wilde?

In deze laatste maand van het jaar blikken we meestal een jaar terug. Maar deze schrijfo opdracht reikt heel wat verder en strekt zich uit over een tijdsbestek van meer dan 70 jaar. Ik zal mijn best doen.

Wat waren mijn ambities en wat deed ik graag? Het leuke is dat ik opeens ontdek dat ik nog steeds dezelfde dingen leuk vind als vroeger. Op velerlei gebied.

Daar gaan we. Als kind was ik dol op lezen. Toen ik tien werd, kreeg ik voor het eerst een boek cadeau. Het heette Poeka Pitt. Poeka was een meisje dat op het landgoed van haar tante ging logeren. Ze stond op de omslag afgebeeld in een kaki short met een roeispaan. Ze ging elke dag zwemmen en roeien in de beek van dat landgoed.

Het verhaal sprak heel sterk tot mijn verbeelding. Ik wilde ook zo leven. Allereerst ging ik op zoek naar witte, katoenen lapjes en naaide voor mijn pop een korte broek. Een voor mezelf maken durfde ik niet: ik had in mijn dorp nog geen enkel meisje in een korte broek gezien. Vervolgens ging ik in onze grote boerenschuur op zoek naar een vaartuig. Ik vond een grote houten voederbak en sleepte die naar de sloot. Ook nam ik een lange stok mee waarmee ik af en toe over greppels sprong. Zo ging ik te water in de sloot voor ons huis. De pret duurde niet lang, want via de spleten onder in de houten bak stroomde het water naar binnen en het bootje zonk al snel. Ik klom op de kant, trok (ongezien) thuis droge kleren aan en zag op het grasveld de grote zinken wasteil van mijn moeder staan. Ik sjouwde hem mee en ging voor de tweede keer te water. Naar helaas, vanwege de ovale vorm begon de teil al snel gevaarlijk te tolleren: ik verloor mijn evenwicht en belandde voor de tweede keer in het water. Zwemmen kon ik niet, maar gelukkig was de sloot niet diep en ook niet erg breed. Mijn ouders en mijn broers hebben dit nooit geweten, want ik heb het niemand verteld. En ze hebben nooit argwaan gekregen.

Na dit ene boek volledig uitgekauwd te hebben, mocht ik op zondag boeken gaan lenen bij een 'bibliotheek' op de bovenzaal van de lagere school. Meteen verslond ik de hele serie Arendsoog en Pim Pandoer. Mijn moeder verzuchtte regelmatig dat ik 'mijn verstand nog eens zou verlezene' maar daar liet ik me niet door afschrikken.

Toen ik op mijn twaalfde op de middelbare school terecht kwam, had ik dan ook geen enkele moeite met verplichte leeslijsten voor literatuur, ook niet voor Frans, Duits en Engels. Ik hield van woorden en boeken, van talen en ook al vroeg van schrijven. Zo schreef ik als twaalfjarige rijmpjes op onze docenten (ze hadden allemaal een bijnaam) die tot in de hoogste klassen werden doorgegeven en veel gegniffel opleverden. Gelukkig werd ik nooit betrappt en toen er later een schoolkrant werd opgericht, wisten ze me wel weer te vinden. Na mijn eindexamen MMS moest er een studiekeuze gemaakt worden. Mijn keuze was strategisch: ik koos voor de kweekschool, omdat ik graag mijn eigen geld wilde verdienen om daarna de richting te kunnen kiezen die ik het liefste wilde: talen, biologie, kunstgeschiedenis, literatuur, filosofie.

De universiteit lag voorlopig buiten mijn bereik omdat de MMS als vooropleiding geen toegang bood. Ik kwam wel eens in een universiteitsstad, op bezoek bij een vriendin die gymnasium had gedaan en vond dat machtig interessant. Vooral toen ik kennis maakte met het fenomeen 'eeuwige student'. Ik heb er een gekend: hij studeerde filosofie, theologie, archeologie en ook nog een paar oude talen en woonde jarenlang op een zolderkamer die volgestouwd was met stapels oude kranten, tijdschriften en boeken. Dat leek me een droomleven. Maar voor een meisje leek zo'n leven niet weggelegd. En uiteindelijk is het concept 'eeuwige student' inmiddels volledig achterhaald, want dat gedroomde leven is tegenwoordig voor iedereen bereikbaar: computer en internet maakt het voor ieder die maar wil, mogelijk alle mogelijke onderwerpen te bestuderen zonder bedolven te raken onder boeken en paperassen.

Dus ging ik verder op de ingeslagen weg: ik gaf les aan kinderen en volwassenen, studeerde enkele vreemde talen, legde me toe op literair vertaalwerk ...

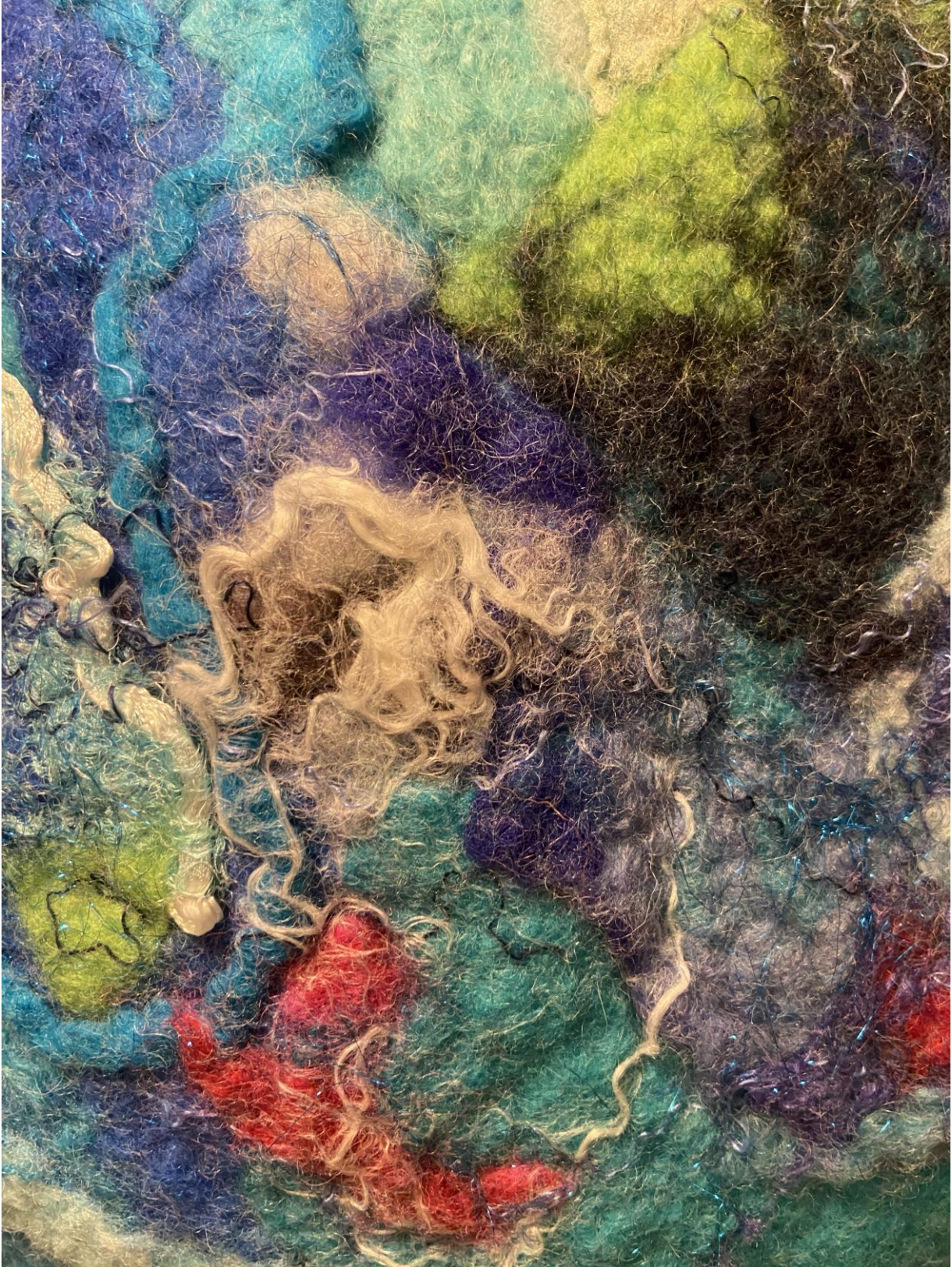

... en hield me in mijn vrije tijd bezig met creatieve bezigheden, zoals keramiek:

en vilten:

Want van kinds af ben ik, naast het verslinden van boeken, ook altijd met mijn handen bezig geweest, en dat doe ik nog steeds. Zoals ik vroeger plantjes en

bloemen verzamelde voor mijn herbarium, zo zoek ik nog steeds naar bladeren voor mijn botanische prints:

En
zoals
ik

destijds een broekje maakte voor mijn pop, zo maak ik nu sjaals en tassen van wol en zijde voor mezelf en vriendinnen.

En nu dan het antwoord op de hamvraag: heb ik mijn ambities waargemaakt? Of had ik hogere doelen willen bereiken? Ik kan in volle tevredenheid zeggen dat ik mijn leven heel boeiend vond. Niet alleen het echte leven, alles wat ik meegemaakt heb, ook de wereld in de vele boeken en verhalen die ik gelezen en vertaald heb. En als ik dan een rode lijn mag vaststellen, dan is dat eigenlijk een dubbele lijn: een dubbelspoor van hoofd en handen, denken en doen.

Elly Bovee

De Hollandse droom

‘Als iemand je vraagt wat je later wilt worden, moet je zeggen: architect’, zei mijn vader tegen mij, zodra ik voldoende zelfbesef had. Pas veel later begreep ik dat het eigenlijk zijn wensberoep was.

Mijn vader was allround timmerman, maar maakte ook vaak meubels. Alles wat hij maakte was van een eenvoudig en praktisch design, maar zeer degelijk. Daardoor was hij een ambachtsman en geen kunstenaar of werkelijke uitvinder. Misschien dat hij vooral beseftte wat zijn beperkingen waren.

Ik heb hem vaak in gesprekken, waarin collega’s of goede bekenden aangaven niet te begrijpen waarom hij niet liever voor zichzelf wilde beginnen, horen zeggen: ‘Ik ben liever een grote knecht dan een klein baasje.’

Tegen ons uitte hij zijn angsten niet, maar achteraf is duidelijk geworden dat zijn keuze voor een groot gezin, meteen de vrijheid van ‘groot denken’ moet hebben uitgeschakeld. Waarschijnlijk droomde hij van kathedralen en andere imposante gebouwen. Mijn oudste broer en ik verkondigden gedurende onze tijd op de lagere school daarom braaf aan geïnteresseerden bekenden, ooms en tantes, dat we architect wilden worden. Langzamerhand sloop er echter bij mij meer een voetbaldroom in, omdat ik in de opvolgende selecties D1 en C1 terechtkwam en vaak als aanvoerder werd gekozen, door mijn optreden, links op het middenveld. Toen de ruwheid en blessures mij al met 15 jaar te veel werden en mijn zakgeld niet toereikend meer was, verruilde ik de trainingen voor één of meer krantenwijken. Daarmee sloop als het ware ook bij mij meer de routine dan de vrijheid erin.

Op de middelbare school werd sporten toch weer een rode draad en ik werd maar steeds gevraagd door toenmalige vriendjes om ‘op honkbal te komen’, omdat ik bij softbal op school meestal homeruns sloeg, ver kon gooien en vaak vangballen maakte. Even nog lonkte er een droom van de ‘World Series’ in Amerika, maar ik zat ook met mijn hoofd te veel in de Hollandse klei, om me een toekomst op het Amerikaanse gravel te kunnen voorstellen.

Intussen begon ik al na te denken over de opleiding tot sportleraar, al leek het me ook weergaloos om piloot op een (toen nog) F16 te worden. Toen mijn oudere broer Ton werd afgewezen voor de voorselecties voor gevechtspiloot, omdat hij ‘kleurenblind’ was, wist ik al dat het dan voor mij ook niet haalbaar was.

Het was doordat de huisarts mijn klachten naar aanleiding van melk en gluten niet herkende en steeds - zwaarlijvig en al rokend (!) aan de spreektafel - met foutieve diagnoses kwam, dat ik tot de conclusie kwam 'een veel betere arts' te willen worden.

Uiteindelijk ben ik natuurgeneeskundig therapeut en klassiek homeopaat geworden en heb de kennis en vaardigheden daarna nog lang uitgebreid door o.a. een neuro linguïstisch programmeren- (NLP) en coaching-opleiding te gaan volgen en mezelf in de astrologie en filosofie te gaan verdiepen. Helaas kunnen we nog steeds aan al die 'ongeneeslijke ziekten' en de explosieve groei van apotheken en hospices zien, dat de waarheid er niet toe doet in deze wereld. Vandaar dat ik me nu liever bezighoud met verhaaltjes, grapjes en muziek, want het volk wil tenslotte het liefst geamuseerd worden, om zich alle oneerlijkheid en criminaliteit in de werkelijke wereld niet constant bewust te hoeven zijn. Inderdaad ben ik me op latere leeftijd steeds meer voor kunst in het algemeen, maar architectuur in het bijzonder, gaan interesseren.

Sagrada Família

Ik heb er menig reisje aan gewijd. Dromen van kathedralen en mooie oude steden zijn mij intussen allang niet vreemd meer.

Hans van de Langenberg

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

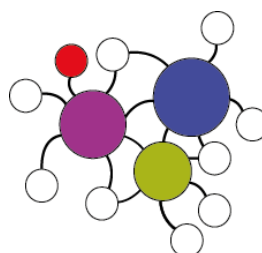
Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**